

ВИКТОР СЛИПЕНЧУК (1941, Черниговка, Приморски крај, РСФСР, СССР) – пјесник, прозни писац и публициста. Још као четрнаестогодишњак објавио је прву пјесму у сеоским новинама „Черниговски колхозник”. Послије завршеног Омског пољопривредног института био је позван у армију. Након демобилизације радио је као зоотехничар-инспектор у Рудцовском рејону на Алтају. Крајем шездесетих година учествовао је на састанку младих писаца Урала и Сибира као полазник књижевног семинара пјесника Јарослава Смељакова. Циклус стихова „Добошар” објављен (1968) у „Литературној Русији” попраћен је похвалним коментарима читалаца и књижевне критике. Почетком седамдесетих запошљава се као морнар на БМРТ „50 година ВЛКСМ” и, уз напредовање у официрској хијерархији, као поморац је радио наредних петнаест година, не престајући да пише и објављује поезију и прозне текстове. Од 1983. до 1985. полазник је Виших књижевних курсева при Литературном институту у Москви. Члан Савеза писаца СССР-а постаје 1982. године. Од 1996. живи у Москви и бави се искључиво књижевном дјелатношћу. Виктор Слипенчук је аутор осам пјесничких и десет прозних књига – приповиједака и романа, од којих су најпознатије „Звездани спас”, „Бљесак сјечива” и роман у стиху „Цингис-Кан”. За нека од тих дјела аутор је награђиван угледним домаћим и међународним признањима – Златном медаљом Јесењина „За вјерност традицијама руске културе и књижевности”, Дипломом и медаљом „55 година Московске организације Савеза писаца Русије”, а постао је и Академик Међународног монголског универзитета

„Џингис-Кан”, као и Почасни грађанин Черниговске области. Прозна и поетска дјела В. Слипенчука преведена су на двадесетак свјетских језика. Од 2009. године члан је Академије руске књижевности. Живи у Москви.

ЧЕРНИГОВКА

Плаве се брда, видик дими
И од потока птичји пој.
Вода светлуца, ток се срми –
Овде отпоче живот мој.

Аеродром, аутострада,
Славуј у шуми пева њој,
Лиснате шатре винограда –
Овде отпоче живот мој.

По оном сунцу крај бунара
Још траје с децом водни бој!
Срце се смеје док удара –
Овде отпоче живот мој.

На месечини морски залив,
Чун-чудо креће на пут свој.
Даљ и близина склад саздали –
Овде отпоче живот мој.

Руди се небо, трну звезде,
Опет с потока птичји пој.
Верујем, има судње везе
Што овде поче живот мој.

БИЈЕЛА ПТИЦА

Чудесна птица бијела,
Саживљена са чамом,
Прво је на кров присјела
А онда тихо за мнош.

На мору азурне боје
На далекој пучини
Започе лет за нас двоје
И наша јава и сни.

Највиши врх би доступан
За круг првог гнијезда
И сависмо га ми скупа
Од трептаја звијезда.

– Де, како живиш љубљена,
Птицо маштања скритих?–
– Без тебе – сама, изгубљена,
А знам да сам си и ти.

И птица прхну за свагда.
Од тад сам к’о у паклу.
Затрепта суза смарагда
На мом прозорском стаклу.

ЦИНГИС-КАН

(одломак „Епилог”)

Паде и Кина. Но, побједа
Празновала се сасвим тихо –
Без општих гозби и обједа;
Пошто до тога не би ником –

Поче повратак пут свог трона:
Попут спровода војска горда
Ишла скрушено пут Онона,
У Монголију ишла Орда.

А у шатору оном златном –
Празан бљескао оклоп вожда
Јесењим сјајем, неповратно
К’о жуто лишће кроз зар дожда.

Враћале су се птице с југа –
Тужно кричале гуске, ждрали...
Негдје под небом миром луга
Први вјесници већ су цвали.

Над Земљом, чувар њеног њедра,
Змај-вјетар вио свој вјетропој –
Над гробом славним изнад кедра
Надгледајући Канов спокој.

К њему зарасле све стазице,
Високи плато глухо сања,
Звоне прољећне леденице
Сред кедровога кршног грања.

Попут лахора, све ту дође
Сем заборава, а он неће
Стићи на хумку Бога-вође:
Божанске руке умијеће.

Божанствена је и природа,
Од Бога дјело, крај и исход:
Јунак је вјечна жудња рода
Док јунаку је жудња народ.

Највећем сину Неба својег
Изнад земаљске пролазности
Незаборава пјесме поје
Монголски народ у вјечности.